

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně:

A. H., s. r. o., IČO: X
sídlem X

zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 20. 2. 2019, č. j. 146096/2017/KUSK/HRO,
sp. zn. 146096/2017/KUSK/3,

takto:

I. V řízení se pokračuje.

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 20. 2. 2019, č. j. 146096/2017/KUSK/HRO, sp. zn. 146096/2017/KUSK/3, a rozhodnutí Městského úřadu Příbram ze dne 15. 11. 2017, č. j. DÚ/1809/42778/2017/OddSŘ/Jur, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Příbram, dopravního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 11. 2017, č. j. DÚ/1809/42778/2017/OddSŘ/Jur (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1

zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v žalobě namítá, že odpovědnost za přestupek zanikla podle § 30 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a to vzhledem k časovému odstupu delšímu než jeden rok, který uplynul mezi vydáním prvostupňového rozhodnutí a nabytím právním moci napadeného rozhodnutí. Jelikož již tato žalobní námitka je důvodná a zakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí bez dalšího, jak soud objasní níže, nepovažoval již za potřebné podrobněji uvádět další, z opatrnosti vznesené žalobní námítky, že obecní policie neměla oprávnění měřit rychlost na daném místě, resp. nebylo zjištěno, že by toto oprávnění měla, že nebyly nijak vyřízeny námitky podjatosti, které žalobkyně uplatnila, že na měření rychlosti nezákonně participuje soukromoprávní subjekt, že bylo porušeno ustanovení § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť určená částka nebyla stanovena ve stejné výši, v jaké je ukládána pokuta příkazem na místě za srovnatelný přestupek, že ve výroku rozhodnutí je nezákonně uvedeno, že řidič vozidla se dopustil přestupku, aniž by to bylo předmětem řízení, či že ve výroku není uveden odkaz na konkrétní ustanovení, ze kterého vyplývá konkrétní sankční sazba, podle které byla pokuta vyměřena. Totéž platí i pro argumentaci žalovaného a repliku žalobkyně, neboť nejsou v posuzované věci podstatné.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

3. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Příbram oznámení o podezření ze spáchání přestupku (automatizované měření) podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu ze dne 9. 5. 2017, ze kterého se podává, že řidič motorového vozidla tovární značky V. P., barvy š., registrační značky X, nezjištěné totožnosti, se dne 7. 5. 2017 v 09:58:37 v Příbrami, ul. Rožmitálská, směr z centra, dopustil přestupku shora uvedeného tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h po odečtu maximální přípustné odchylky měřicího zařízení o 12 km/h. Přestupek byl zdokumentován prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy SYDO Traffic Velocity, GEMVEL0038, ver: 1.0, při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
4. Dne 10. 5. 2017 byla žalobkyni jako provozovatelce shora uvedeného vozidla doručena výzva k uhrazení určené částky ve výši 1 000 Kč podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu z důvodu spáchání přestupku nezjištěným řidičem podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu shora popsáním jednáním. Správní orgán I. stupně poučil žalobkyni o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků, a to do 15 dnů od doručení výzvy. K výzvě zaslala žalobkyně správnímu orgánu I. stupně informaci, že v předmětný den a předmětnou dobu měl vozidlo půjčené I. H. (dále jen „označený řidič“) a uvedla jeho datum narození, trvalé bydliště na Slovensku a doručovací adresu v O.. Správní orgán I. stupně již dříve získal prostřednictvím Ministerstva vnitra informaci Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, že osoba I. H. v kombinaci s uvedeným datem narození se „v registri nenachádza. Tento stav bol zistený dňa 3. 5. 2017“. Následně správní orgán I. stupně věc přestupku řidiče odložil podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších

předpisů, protože nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

5. Příkazem ze dne 20. 7. 2017, č. j. DÚ/1809/42778/2017/OddSŘ/Jur, doručeným žalobkyni dne 25. 7. 2017, rozhodl správní orgán I. stupně o uložení pokuty ve výši 1 500 Kč žalobkyni, která se dopustila správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně, od této chvíle zastoupená obecným zmocněncem O. V., s. r. o., včasný odpor. Správní orgán I. stupně poté pokračoval v řízení poučením žalobkyně o procesních právech podle § 33 odst. 1, § 36 odst. 1 až 5, § 38 odst. 1 a 4, § 52 a § 62 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a vyzval ji k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že následně bude provedeno dokazování listinnými důkazy mimo ústní jednání a žalobkyni bude dána znovu možnost se před vydáním rozhodnutí k věci vyjádřit. Ve věci podala dne 8. 8. 2017 společnost F. C., s. r. o., žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o informacích“), a to v rozsahu: obsah správního spisu, policejní spis, protokol z jednání a podklady, na jejichž základě byl zjišťován pachatel přestupku s odkazem na to, že je zmocněnkyní žalobkyně na základě plné moci založené ve spise.
6. K výzvě správního orgánu k doložení plné moci, společnost F. C., s. r. o., sdělila, že žádný právní zájem ve věci nemá, není ani zmocněncem žalobkyně, pouze žádá o poskytnutí informací v anonymizované podobě. Následně správní orgán I. stupně požadované informace poskytl. Poté správní orgán I. stupně předvolal zmocněnce žalobkyně k ústnímu jednání na den 7. 11. 2017, k němuž se ani žalobkyně ani její zmocněnec nedostavili. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustila tím, že dne 7. 5. 2017 v 09:58 hodin nezajistila jako provozovatel vozidla tovární značky V. P., registrační značky X, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť neztotožněný řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že řídil v Rožmitálské ulici v Příbrami mezi objektem č. p. 512 a č. p. 164 předmětné vozidlo, po odečtení tolerance měřícího zařízení, nepovolenou rychlostí jízdy 62 km/h, přičemž v uvedeném úseku je maximální dovolená rychlost 50 km/h. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena podle ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
7. Dne 16. 11. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání. Přípisem s účinky doručení žalobkyni dne 20. 11. 2017 vyval správní orgán I. stupně žalobkyni k doplnění odvolání o odvolací námitky s odkazem na § 37 odst. 3 a § 82 odst. 2 správního řádu. Blanketní odvolání doplněno nebylo. Podáním ze dne 20. 11. 2017 požádal zmocněnec žalobkyně o poskytnutí informací podle zákona o informacích v rozsahu: obsah správního spisu, policejní spis a protokol z jednání. Správní orgán I. stupně požadované informace zmocněnci poskytl. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je

žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

9. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

10. Podstatou souzené věci je, zda odpovědnost za přešůpek žalobkyně zanikla či nikoli. Soud předesílá, že k zániku odpovědnosti za správní delikt či přešůpek přihlíží v souladu s judikaturou z moci úřední a to kdykoliv za řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134, publikovaný pod č. 2122/2010 Sb. NSS). V nyní souzené věci námitku zániku odpovědnosti za přešůpek žalobkyně vznesla. Podle § 125e odst. 3 ve spojení s odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, tedy v době spáchání přešůpu (tehdy správního deliktu) platilo, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava tedy vycházela toliko ze stanovení objektivní a subjektivní prekluzivní lhůty pro zahájení řízení o správním deliktu. Platilo tedy, že jakmile bylo řízení jednou řádně zahájeno, k zániku odpovědnosti již nemohlo dojít.
11. Situace se změnila po přijetí zákona o odpovědnosti za přešůpy, za jehož účinnosti již rozhodoval správní orgán I. stupně. Především došlo k tomu, že na základě § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přešůpy se na dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne 1. 7. 2017 hledí jako na přešůpy podle tohoto zákona. Současně podle téhož ustanovení platí, že odpovědnost za přešůpy a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Podle § 112 odst. 4 téhož zákona se zahájená řízení o dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou disciplinárních deliktů, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů.
12. Z nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, přičemž řízení o druhém z nich inicioval zdejší soud v souvislosti s jinou projednávanou věcí, vyplývá, že pojem trestnosti užitý v čl. 40 odst. 6 Listiny je třeba vykládat tak, že zahrnuje i podmínky zániku trestnosti (trestní odpovědnosti), mezi něž patří též promlčení přešůpu, kterým se původně správní delikt žalobkyně od 1. 7. 2017 stal. Podmínky shora citovaného § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu byly v daném případě splněny, neboť ke spáchání správního deliktu došlo dne 7. 5. 2017, tedy ještě před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přešůpy, a řízení o něm bylo zahájeno dne 25. 7. 2017, kdy správní orgán I. stupně doručil žalobkyni příkaz. Podle právní úpravy účinné v době vydání prvostupňového rozhodnutí nebyl přešůpek promlčen. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí k dopadům změny právní úpravy s účinností od 1. 7. 2017 nevyjádřil. V mezidobí od podání žaloby však došlo dvěma shora citovanými nálezy Ústavního soudu, s účinností od 26. 2. 2020 (č. 54/2020 Sb.), resp. od 22. 7. 2020 (č. 325/2020 Sb.) postupně ke zrušení celého ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přešůpy. Vyhlášením nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp.

zn. Pl. ÚS 4/2020, současně odpadla překážka, pro kterou bylo řízení v této věci přerušeno a soud proto v řízení pokračuje (výrok I).

13. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. K příznivější právní úpravě, třebaže vstoupila v účinnosti až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, je soud povinen přihlídnout i bez námítky žalobkyně (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46). S ohledem na zmíněný ústavní princip a rovněž podle ustanovení § 112 odst. 1 části za středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky se odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, posoudí podle tohoto zákona tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější a pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Správní delikt provozovatele vozidla je nově pojímán jako přestupek. Ustanovení § 125e zákona o silničním provozu bylo novelizováno tak, že tento právní předpis již neobsahuje úpravu promlčení přestupků.
14. Nově je proto na promlčení přestupku provozovatele vozidla třeba užít pravidla obsažená v § 30 až § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle těchto pravidel činí promlčecí doba 1 rok, která počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku (k jeho spáchání došlo dne 7. 5. 2017). Promlčecí doba se dle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušila oznámením příkazu žalobkyni dne 25. 7. 2017, jelikož byl příkaz prvním úkonem v řízení, přičemž není podstatné, že nenabyl právní moci z důvodu, že proti němu byl podán odpor. Přerušením promlčecí doby počala běžet nová jednorozhodnutí. Jeho vydáním se promlčecí doba přerušila podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky podruhé. Z prvostupňového rozhodnutí sice není možné okamžik jeho vydání, tedy předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení [srov. § 71 odst. 1 písm. a) správního řádu], přímo zjistit, nicméně s ohledem na to, že je datováno a bylo doručeno ve stejný den, bude tento den i dnem jeho vydání, 15. 11. 2017. Jelikož žalovaný o odvolání žalobkyně nerozhodl, resp. jí odvolací rozhodnutí (ze dne 20. 2. 2019) neoznámil v nové jednorozhodnutí lhůtě, která začala běžet dne 16. 11. 2017, došlo k zániku odpovědnosti žalobkyně za správní delikt (nyní přestupek) dne 16. 11. 2018. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno i oznámeno až po uplynutí promlčecí doby. Žalobní námitka je důvodná.
15. Dalšími shora vyjmenovanými žalobními námitkami se soud s ohledem na nastalou situaci již nezabýval. Zjištěný zánik odpovědnosti žalobkyně za přestupek má za následek, že po vrácení věci soudem již nemůže být v řízení o přestupku pokračováno, a tedy ani zjišťováno, zda k jeho spáchání skutečně došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 9 As 125/2013 – 43, bod 10). Z tohoto důvodu postrádá jakýkoli smysl se ostatními žalobními námitkami zabývat, neboť i kdyby některé z nich byly důvodné, nemělo by to z hlediska důvodu zastavení řízení správními orgány po vrácení věci soudem žádný právní význam. V řízení o přestupku totiž na rozdíl od řízení trestního nelze pokračovat, i kdyby žalobkyně na projednání trvala a ani analogicky nelze příslušná ustanovení trestního řádu v řízeních o přestupku aplikovat (srov. právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2017, č. j. 2 As 101/2017 – 46).
16. V samém závěru žaloby projevila žalobkyně nesouhlas se zveřejňováním jejích osobních údajů a osobních údajů jejího zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního

soudu. Uvedeným nesouhlasem se soud nezabýval, neboť nejde o žalobní námitku, která by směřovala proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo a nesměřuje ani proti činnosti zdejšího soudu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

17. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39]. Vzhledem k tomu, že zjištěná procesní vada řízení se stejnou měrou vztahuje rovněž na prvostupňové rozhodnutí, které, s ohledem na zánik odpovědnosti žalobkyně za přestupek, ztratilo právní podklad, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jako *obiter dictum* soud dodává, že byt' věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, s ohledem na nastalou procesní situaci a zánik odpovědnosti žalobkyně za přestupek bude další řízení spočívat toliko v jeho zastavení.
18. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch a náležela by jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud však shledal důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., které odůvodňují výjimečný postup soudu spočívající v nepřiznání náhrady nákladů řízení jinak úspěšné žalobkyni. Žalobkyni soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť její postup a posléze postup jejího zmocněnce, za jehož výběr je však žalobkyně odpovědná, ve správním řízení vyhodnotil jako zneužívající právo. V dané věci konkrétně šlo o označení řidiče, o němž bylo úředně zjištěno, že je neexistující osobou, dlouhodobou pasivitu žalobkyně ve správním řízení, v němž uplatňovala pouze blanketní opravné prostředky bez jakýchkoliv věcných námitek, avšak s požadavkem na zaslání kopie správního spisu, přičemž věcné námitky uplatňovala až v žalobě, navíc v kombinaci s jednáním společnosti F. C., s. r. o., která překládala žádosti o informace, přičemž předstírala, že je zplnomocněným zástupcem žalobkyně, a o níž je zdejšímu soudu z úřední činnosti známo, že je spojena s nestandardními procesními praktikami zmocněnce žalobkyně. Dle soudu takový postup vykazuje znaky sofistikované procesní obstrukce, jejímž účelem má být dosažení zániku přestupkové odpovědnosti, a to v důsledku znemožnění nápravy dílčích vad správního rozhodnutí v odvolacím řízení a následného uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku poté, co tyto dílčí následky musí řešit teprve soud takto vmanipulovaný do pozice odvolacího orgánu zrušením rozhodnutí a jeho vrácením k dalšímu řízení. V této souvislosti lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dokládá rozsáhlou paletu obstrukčního jednání téhož zmocněnce či dalších osob spjatých se společností O. V., s.r.o. (z poslední doby srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 10 As 245/2018 – 42, nebo ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 As 331/2019 – 37). Na výše uvedeném pak podle názoru soudu ničeho nemění ani skutečnost, že žalobkyně se svou žalobou v konečném důsledku uspěla po zrušení rozhodujícího přechodného ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavním soudem.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. srpna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně